

DODELIJKE COCKTAIL

Thriller

De zomervakantie
van vijf vriendinnen
in Italië sloeg om
in een nachtmerrie.
Slechts vier van hen
keerden terug.

Nadine
Barroso

DE CRIME COMPAGNIE

HEDEN

Charlie opende de deur van haar ouderlijk huis. Ze voelde bij het openduwen wat weerstand door de stapel post, huis-aan-huisbladen en folders die de afgelopen anderhalve week door de brievenbus waren gevallen. Kennelijk was al die ongevraagde troep welkom bij haar moeder. Ze raapte alles bij elkaar, maakte er snel een grove stapel van en liep de grote hal in. Fleur van twaalf volgde in haar kielzog en keek schichtig om zich heen. Ze was nogal ondersteboven door de val van haar oma en het leek alsof ze ieder moment meer onheil verwachtte.

‘Het is gek hier zonder oma. Het ruikt naar haar.’

Charlie knikte. De onmiskenbare geur van haar vroegere thuis was ook meteen haar neus binnengedrongen. Een mix van wasverzachter, oude bloemen en iets ondefinieerbaars, maar toch zo bekend. ‘Snap ik, lieverd,’ antwoordde ze ietwat afwezig. ‘Ik denk alleen wel dat we aan dit idee moeten wennen.’ Ze bekeek de grote trap waarvan haar moeder was gevallen en waardoor ze ternauwernood aan de dood was ontsnapt. Tenminste, daar leek het nu op. Het was nog te vroeg om te zeggen of ze het zou redden.

‘Hoezo?’ reageerde haar net puberende dochter fel. ‘Oma komt toch gewoon weer naar huis? Ze knapt al aardig op, zeggen de dokters! Binnenkort gaan ze haar wakker maken!’

Charlie pakte haar dochters schouders beet en keek haar doordringend aan. Te midden van haar eigen zorgen over haar moeders gezondheid was het uitpuittend om de juiste mix van realiteit en hoop te vinden, zeker omdat ze niet eens wist welke toon ze

moest aanslaan tegen zichzelf. ‘Fleur, ik bedoelde natuurlijk dat als ze hier helemaal goed uit komt, we onder ogen moeten zien dat oma hier niet meer alleen kan wonen.’ Ze wist niet of haar moeder uit de kunstmatige coma zou ontwaken. En ze wist al helemaal niet hoe ze eraan toe zou zijn als dat wel gebeurde; naast botbreuken had ze mogelijk ernstig hersenletsel opgelopen.

‘Waar moet ze dan wonen? In een tehuis voor oude mensen? Op zo’n klein kamertje met alleen wat foto’s?’

Charlie ademde diep in en keek haar dochter lang aan. ‘Heel eerlijk gezegd weet ik dat niet.’ Ze moest uitzoeken of haar moeder al lang genoeg op de wachtlijst stond voor een ouderenwoning; dat had ze namelijk altijd afgehouden. De vraag was ook of ze verpleging nodig zou hebben.

‘Kan ze dan niet bij ons komen wonen?’

Charlie had hier zelf ook al aan gedacht, maar ze wist niet of ze dit van Laurens kon vragen. Er waren tijden dat haar man alles voor haar overhad. Helaas was alles nu anders. Ze zag in haar dochters ogen enkel de behoefte om de geruststelling te krijgen die ze voor zichzelf niet kon vinden. ‘Misschien een tijdje,’ zei ze daarom maar. Vervolgens kneep ze even zachtjes in haar bovenarmen en liet haar los. ‘Als jij nou eens voor oma de planten water gaat geven. Je weet hoe belangrijk haar azalea’s voor haar zijn.’

Fleur knikte en ging meteen kordaat op zoek naar een gietertje. Charlie wist dat het haar een goed gevoel zou geven als ze iets kon betekenen voor oma, al was het maar in praktische zin.

Terwijl ze de post van haar moeder doorspitte, merkte ze dat vooral de stapel die ze rechtstreeks in de papierbak zou gooien hard groeide. Verder kreeg haar moeder al jaren geen post van betekenis meer. Na de zoveelste folder van een pizzeria viel haar oog op de ansichtkaart. Wie stuurt er nu nog kaarten op vakantie, schoot er meteen door haar heen. Een glimlach verscheen op haar gezicht. Haar moeder zou het leuk hebben gevonden dat iemand aan haar had gedacht en ook nog eens de moeite had geno-

men een ouderwetse ansichtkaart te sturen. Al wist ze niet of ze haar kon horen, ze zou het haar vanmiddag zeker vertellen.

Opeens verstarde haar glimlach. Ze kende deze kaart. Het was een afbeelding van de Italiaanse Riviera del Conero. Het plaatje van de rotsachtige kustlijn, het idyllische strand en in de verte twee puntige rotsen, bekend als Le Due Sorelle, die boven de zee uitstaken, stond in haar geheugen gegrift. Ze draaide hem onmiddellijk om en sperde haar ogen open van verbazing. Die tekst!

‘Mam, staan er boven ook nog planten?’

Charlie staarde vol ongeloof naar de kaart.

‘Wat is dat?’ vroeg Fleur onbevangen, terwijl ze belangstellend over haar moeders schouder meekeek.

Charlie knipperde met haar ogen, alsof dat haar terug zou brengen naar het hier en nu. Ze keek haar dochter aan. ‘Dat is de kaart die ik je opa en oma bijna twintig jaar geleden stuurde toen ik op vakantie was met vriendinnen.’

Fleur trok een gezicht. ‘Waarom zit ie dan nu bij de post?’

‘De kaart is nooit aangekomen.’ Dat was natuurlijk geen verklaring, maar ze wist niet wat ze anders kon zeggen.

‘Mama?’

Charlie voelde de ogen van haar dochter op haar branden.

‘Mam? Is dat de vakantie waarin die vriendin vermist is geraakt?’

JULI 2003 ~ RIVIERA DEL CONERO, ITALIË

Dag 1

Tessel liet een kreun van verrukking horen. ‘Wat een weertje, hè? En wat een omgeving!’

‘Het is een lekker hotel,’ antwoordde Esmee, loom van het warme weer. ‘Splinternieuw. En zag je hoe dichtbij het strand is? Daar moeten we straks echt even naartoe.’

‘Ik kan niet geloven dat je er bijna niet bij zou zijn geweest, Tess.’ Charlie wreef even over haar arm. ‘Je zou toch verwachten dat je je op je twintigste niet meer druk hoeft te maken over slechte cijfers verbergen voor je ouders...’

‘Pff,’ pufte Tessel. ‘Als mijn vader de geldkraan dichtdraait, dan ben ik nergens meer.’

‘Ik snap dat niet, hè, die dwang. “Al je punten halen, want anders...!” Ze weten toch dat je je best doet?’ mompelde Charlie. ‘Je bent echt de meest toegewijde student die ik ken.’

‘Gewoon “je best doen” is niet genoeg waar mijn ouders vandaan komen, dat weet je toch?’

‘Ik dacht vroeger dat het wel meeviel, ze leken me zo progressief. Zo westers,’ zei Maaike.

‘Ha! Ik heb toevallig een Nederlandse naam omdat mijn ouders verliefd werden op een Waddeneiland, maar daar is ook alles mee gezegd.’ Tessel grinnikte. Niets kon haar goede humeur nu verpesten, leek het. ‘Ik zweer je, mijn ouders zijn traditioneler dan de Chinezen in China.’

‘Ze waren relatief relaxed vroeger, omdat ze gewoon de helft niet wisten van wat je met ons uitspookte,’ beaamde Charlie.

‘Dat weten ze nu ook niet, en dat wil ik graag zo houden. Ik heb mijn punten gehaald dit jaar, we zijn nu hier en dat is het enige wat ertoe doet.’

‘Zo is dat.’ Maaike haalde haar vingers door haar natte donkere krullen. ‘Hé, zou hier ook een beetje een uitgaansleven zijn? Het is niet bepaald Rimini, toch?’

‘Eh, nee. Want daar zou ik niet mee weggekomen zijn bij mijn ouders.’ Tessel haalde haar schouders op. ‘Het pittoreske van dit gebied is juist wat ze over de streep trok. Ik zag wel wat restaurantjes en barretjes op weg hiernaartoe. Ik denk niet dat er clubs zijn.’

Maaike liet zich met een zucht achterover zakken in haar ligstoel.

‘Wat ik begreep van de barman hier,’ vertelde Charlie, terwijl ze knikte naar de splinternieuwe bar met een tropisch uitzierend rieten dak, ‘is dat dit hotel een van de eerste voorzichtige stapjes is in de richting van een populaire vakantiebestemming voor jongeren.’

‘Nou, ik vind het hier prachtig.’ Esmee had haar blik strak op het zwembad gericht, waar, op een paar gezinnen na, inderdaad voornamelijk groepjes jongelui te vinden waren.

‘Precies. Het is ook prachtig. Leuke omgeving, leuke mensen, de zon en een strakblauwe lucht, wat willen we nog meer?’ Charlie sloot tevreden haar ogen, terwijl de zon haar vel onvermoeibaar verhitte.

‘De perfecte omgeving om verliefd te worden,’ zei Isabel.

‘Nou, als je het niet erg vindt,’ zei Charlie alsof ze door een wesp werd gestoken, ‘is dat het laatste waar ik op zit te wachten nu ik eindelijk verlost ben van Rogier en zijn veel te serieuze plannen. Ik ben er wel even klaar mee. Vrijheid blijheid. Gewoon genieten van al dat mannelijk schoon hier. Lekker liggend op mijn rug.’ Ze rekte zich overdreven uit om er daarna ondeugend aan toe te voegen: ‘Of op mijn handen en knieën.’

‘Ben ik blij dat ik geen kamer met jou deel.’ Maaïke grijnsde.

Isabel overstemde haar vriendin en zei: ‘Oké, je hoeft ook niet meteen naar de volgende verloving, maar je moet er toch wel wat bij voelen? Dat is toch veel leuker?’

Charlie haalde nonchalant haar schouders op. ‘Verliefdheid, wat is dat eigenlijk?’ Ze pakte haar glas en zoog het laatste laagje van haar zomerse cocktail op door het rietje.

‘Nou, gewoon,’ antwoordde Isabel. ‘Vlinders!’

Charlie lachte luid en wuifde de woorden van haar vriendin weg. ‘Vlinders... Altijd weer die vlinders. Ik moet eerlijk zeggen dat ik die symboliek nooit helemaal begrepen heb. Ik voel heus wel wat kriebelen bij een leuke kerel, maar dat is dan vooral seksuele aantrekkingskracht.’

‘Dan voel je het toch vooral wat zuidelijker kriebelen,’ merkte Tessel droog op. Allemaal begonnen ze te lachen, behalve Isabel.

‘Het is meer dan kriebels alleen,’ zei zij ernstig. Haar naar beneden gezakte ranke schouders benadrukten haar kleine postuur, waardoor haar bijna kinderlijke naïviteit nog beter bij haar paste. ‘Het is ook een warm gevoel dat begint in je buik als je aan iemand denkt en dat zich vervolgens uitbreidt naar je hele lichaam. Of de hitte die je uitslaat als je hem onverwachts ineens ziet! Heerlijk.’

Charlie leek niet overtuigd. Ze zette haar lege glas neer op het tafeltje tussen hen in en schoof haar zonnebril naar beneden om Isabel onderzoekend aan te kijken. ‘Is dat niet gewoon nervositeit? Je voelt spanning en stress omdat je niet weet wat er komen gaat. Er gaat mogelijk iets leuks met die persoon gebeuren en dat maakt je nerveus. Dat voel je in je buik, de hitte die uit je lichaam slaat... Dat is toch puur biologisch?’

‘Verliefdheid is eigenlijk niets meer dan een dopamineverslaving...’ begon Maaïke, maar Isabel luisterde niet en onderbrak haar met haar vinger in de lucht. ‘Aha, dus, Charlie, je geeft wel toe dat er dan “iets leuks” staat te gebeuren met die persoon?’ Een kleine sprankel verscheen in haar ogen.

Charlie knikte veelbetekenend. ‘Seks!’ zei ze toen bijna in koor met Maaïke, waarna de twee het weer uitgierden.

Isabel schudde haar hoofd, maar een glimlach krulde voorzichtig om haar mond. ‘Ik kan niet geloven dat het voor jullie echt alleen maar om seks draait.’

Charlie keek haar even vertederd aan. ‘En ik kan niet geloven dat jij echt denkt dat je op vakantie de liefde van je leven gaat tegenkomen.’ Ze pakte zachtjes een van de loshangende donkerblonde lokken van Isabel en draaide die liefkozend om haar vinger. ‘Lieve schat, gooi je haar toch eens los. Geniet gewoon van de vakantie, van je vrijheid, van je vrouw-zijn. Neem het leven toch niet zo serieus!’